

Хайде, де! Не сме глупави. Андрей ги изгледа и каза твърдо:

— Страхливи сте. Тя скоро ще ви излови и вжтре въ кошаритѣ.

Единъ овчаръ, кривналъ високъ калпакъ, подпрѣлъ се на кривака си, се изсмѣ:

— А ти. . . какво би направилъ, ако доде?

— Ще излѣза да я гоня — отвърна Андрей.

— Ха-ха-ха! Мечка ще гони!

Андрей спокойно го изгледа и повтори:

— Разбира се! Ако не свършимъ съ нея, тя съ насъ ще свърши!

— Свърши съ нея ти! — извикаха овчаритѣ.

— Ще свърша — отговори твърдо Андрей. Тѣ му се изсмѣха: повъртѣха се и си отидоха, придружени отъ кучетата си.

* * *

Бѣше се добро сгъмнило. Отъ гората, отъ дълбокиѣ долове вѣеше хладъ и мирисъ на шума. Нощта дойде—дълбока, синя нощъ, съ тишината и мълчанието на горитѣ. Скоро изгрѣ голѣма, златна месечина. Нейната свѣтлина се сипна като ситенъ, златенъ дъждъ. Свѣтнаха озаренитѣ хълмове, шумѣ гората, заблестѣха върховетѣ на дърветата, листата имъ трептѣха и грѣха като мокри. Земята се стаи. Само нѣкжде дълбоко изъ старитѣ гори бучеше нощенъ вѣтъръ. Тоя шумъ идѣше като изъ земята — дълбокъ, хладенъ шумъ, който кара и тревитѣ да се услушватъ не иде ли буря. Но небето бѣше все така чисто, тихо, дълбоко. Пълната месечина сѣеше златната си свѣтлина, далечнитѣ равнини и хижитѣ на селото се бѣлнаха.

Андрей излѣзе отъ стаичката си и накладе голѣмъ огънь отъ стари, сухи дървета. Пламъкътъ